
Karel Vágner: Nerad prohrávám, ale umím to

Multižánrový Multisonic Karla Vágnera: od klasiky po country

Skladatel, hudebník a producent, majitel firmy Multisonic Karel Vágner má na co vzpomínat. Jeho životní úspěchy jsou velmi pestré, od písně Holky z naší školky, která se v orchestrální úpravě dosud hraje i za oceánem, přes modré postavičky Šmoulů, jež k nám uvedl jako první, až po LP s pražskou mší Jana Pavla II., které papeži předal již nazítří po této události.

PŘIPRAVILA: MARCELA TITZLOVÁ

Nebýt vážného úrazu ruky, který vás v mládí potkal, věnoval byste se nejspíš vrcholovému sportu. Myslíte, že jako atlet byste začal také podnikat, jako jste pak začal v oblasti hudby?

Asi někdy později ano. Mám to v povaze, leccos jsem zdědil po rodičích. Tatínek sloužil v rakouském válečném námořnictvu a po 1. světové válce byl u založení československého letectva. Stal se příslušníkem 4. leteckého pluku na letišti ve Kbelích. Maminka byla náčelnicí v Sokole. Fakt, že jsem později vystudoval státní konzervatoř a že jsem se věnoval muzice, zase taková náhoda nebyla. Tatínek založil a vedl ve Kbelích amatérský symfonický orchestr, který fungoval až do jeho smrti v osmdesáti letech, a maminka sice jako amatér, ale nádherně zpívala.

Mnoho muzikantů zůstane u toho, že se snaží co nejlépe ovládnout svůj nástroj, což je ve vašem případě kontrabas a basová kytara. Vám takové ambice zdaleka nestačily.

Já jsem k podnikání směřoval od počátku muzikantské kariéry. Velice mi pomohla právě ta zkušenost ze sportu, protože jsem vždycky uměl zabojovat, abych vyhrál, ale zároveň jsem se naučil občas i prohrávat, což je ve spojení s určitou dávkou pokory velmi důležité. Hodně mi také dalo účinkování v zahraničí, ke kterému jsem se dostal poměrně brzy. V roce 1969 měla naše kapela Mefisto možnost několik měsíců doprovázet muzikál Hair v Berlíně. Podařilo se nám tehdy na Západ odletět doslova na poslední chvíli, jen o pár dnů později by se to asi nepovedlo, neboť znovu

Foto: Petr Klapper

Rok 1983, televizní Lucerna a předání Zlaté desky Supraphonu za milion prodaných nosičů Hany Zagorové. Archiv Karla Vágnera.

spadla opona. Už tehdy jsem tam potkal velmi zajímavé lidi, se kterými jsem se skamarádil, učil se od nich a později s nimi i spolupracoval. Nikdy jsem totiž neměl v zahraničí manažera ani žádnou smlouvu s agenturou, všechno jsem si vyřizoval sám a právě s těmito kamarády, většinou recipročně. Oni vystupovali na koncertech a v TV u nás, my zase u nich. Samozřejmě musel bezpodmínečně platit jeden nepsaný zákon – dohodu stvrzenou stisknutím ruky vždycky dodržel.

Bylo takové přímé jednání vždy možné, když jste se později stal kapelníkem?

Ne možné, ale přímo nutné! Po návratu z angažmá v muzikálu Hair jsem nastoupil k Josefu Vobrubovi, dirigentovi Tanečního orchestru Čsl. rozhlasu, se kterým tehdy zpívala Eva Pilarová. A tam jsem se také stal poprvé kapelníkem skupiny, která ji doprovázela. Nebyla to vždy jen příjemná pozice, protože bylo nutné dělat mnohdy zásadní rozhodnutí, někdy i nepříjemná. Myslím ale, že i přesto jsme měli v kapele vždy výborné vztahy. Každý věděl, kde jsou hranice mezi kamarádstvím

Náměstí v Bruselu, zleva: Karel Vágner a belgický zpěvák Henri Seroka, kteří přivezli do Československa v roce 1988 populární Šmouly. A mladý Jakub Vágner, v současné době slavný rybář. Archiv Karla Vágnera.

a profesí. A zase pomáhal sport – vždycky jsme s sebou vozili nohejbalovou síť, míč a tenisové rakety, v zimě lyže. Pořadatelé už pak věděli, že raději než v luxusním hotelu chceme bydlet

třeba v horských chatách nebo sportovních zařízeních.

Kromě filmové muziky jste skládal také hudbu k filmům nebo televizním seriálům, jako byli Šmoulové.

Musím říci, že moc rád spolupracuji s režisérem Troškou, je to totiž také muzikant a padli jsme si do noty. Začali jsme filmem Bota jménem Melichar a pokračovali jsme trilogií Slunce, seno... a naposledy také trilogií Babovřesky. Moc se mi také líbila spolupráce s režisérem Hynkem Bočanem na trojdielné pohádce Pofoukej mi jahody. Na začátku 80. let jsem pak přivezl do Čech Šmouly. Můj dobrý kamarád Henri Seroka, belgicko-francouzský zpěvák, kterého jsem se svou kapelou doprovázel na turné po Evropě a Asii, měl přiletět do Prahy. Šel jsem mu naproti na letiště a vidím, že něco žmoulá v ruce. „Nesu ti kšeft!“ řekl. Otevřel dlaň a měl na ní mrňavou modrou gumovou figurku. Šel jsem tehdy za nedávno zesnulým obchodním ředitelem Supraphonu Karlem Arbesem a připravili jsme celý projekt, vymysleli jsme, že jednotlivé písničky se budou vázat k jednotlivým postavičkám. Na jedné poradě jsme vymysleli dokonce i český název – Šmoulové. Když potom šel první díl Šmoulů v televizi, konala se k tomu ve Veletřním paláci zábavná akce, na které se za jediný den prodalo přes tři tisíce LP desek! Tehdy to byla úplně jiná doba. Náklady, ve kterých vycházely desky, se zdají z dnešního hlediska neuvěřitelné. První zlatou desku jsme dostali s textařem Pavlem Žákem za milion prodaných singlů s písničkou Holky z naší školky. Pak se prodalo ještě dalších 350 000 kusů.

Holky z naší školky vás tedy finančně zabezpečily?

Někdy jsem na besedách žertoval, že mi to vyneslo na nový barák, ale žasl jsem, kolik lidí se místo zasmání tvářilo naštvane. Pikantní na tom je, že díky téhle písničce si na své přišla i britská skupina Smokie. Na běčkovou stranu jsem totiž dal jejich skladbu Do To Me, kterou pro dvojici Kotvald–Hložek Zdeněk Borovec otextoval jako

Karel Vágner ve svém studiu se dvěma kamarády a nejbližšími spolupracovníky z branže Hanou Zagorovou a Zdeňkem Klementem, zvukovým mistrem, s nímž spolupracuje již 33 let. Archiv Karla Vágnera.

Trápení. Když jsem se pak po letech potkal s frontmanem Smokie, Chrisem Normanem, hned se mě ptal, jak to, že jim někdy v roce 1982 přišly z Československa slušné peníze za autorské honoráře. No, za to mohu já, přiznal jsem, byl jsem mladý a blbý, takže mě nenapadlo vyměnit na bécčko úspěšného singlu vlastní skladbu. Mimochodem tehdy dokonce udělali v zahraničí průzkum, který měl zjistit, jak se mohlo v tak malé zemi prodat tak monstrózní množství desek s jednou písničkou. Ukázalo se, že spousta posluchačů ji tak rychle obehřala, že si už za pár týdnů šli koupit singl znovu.

Byly Holky z naší školky vaší v zahraničí nejprodávanější skladbou?

Tahle skladba se sice hraje ve světě ještě dnes, protože producent a nakladatel Jiří Paulů dokázal, že se píseň vysílá třeba v Japonsku a USA, ale větší úspěch měla v cizině jiná moje

Ukázalo se, že spousta posluchačů ji tak rychle obehřala, že si už za pár týdnů šli koupit singl znovu.

píseň – Usnul nám, spí. Česky ji zpívala Hanka Zagorová a s anglickým textem Miloše Skalky jako This is my life se dočkala mnoha dalších verzí.

Mně se nejvíce líbila irská verze, kterou nazpívala skupina Allies z Dublinu.

Už dva roky před Listopadem jste měl vybudované vlastní nahrávací studio.

Hanka Zagorová, se kterou jsem v té době hrál, tenkrát usoudila, že si potřebuje na čas odpočinout. A tehdy jsem se rozhodl udělat vlastní studio. Dlouho jsem hledal dům s dostatečně velkými sklepy, až se to podařilo, a dnes je prodáno pět a půl milionu desek, které se právě ve Studiu W-Publishing Company narodily. Než jsme založili Multisonic, točily se tam krátce i desky pro Supraphon, třeba krásné LP s Jitkou Molavcovou a Jiřím Suchým. Na okně seděla kočka.

Firma Multisonic vznikla hned po Listopadu?

Byla to dokonce vůbec první akciová společnost v kultuře u nás po

Zleva: kanovník Svatovítského chrámu Václav Kořínek, pracovníce arcibiskupství, Karel Vágr a papež Jan Pavel II. Archiv Karla Vágnera.

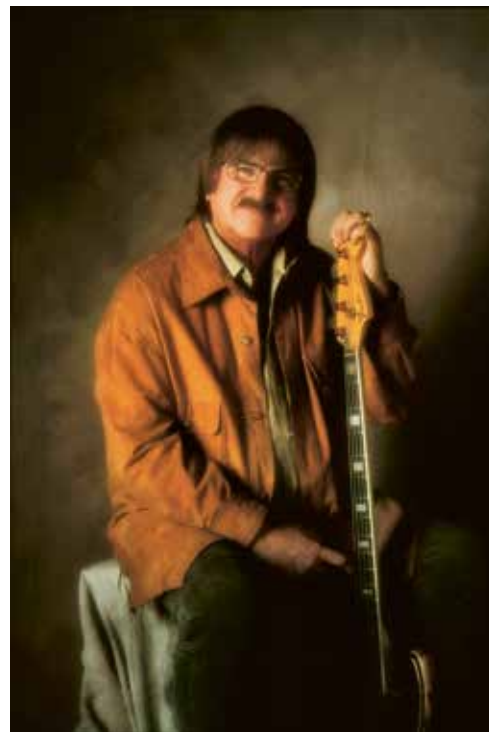

Foto: Jadran Šetlík

Listopadu, se startem 2. února 1990. Se založením Multisoniku mi pomohl kamarád, právník Karel Friml, který zjistil, že to umožňuje stále platný akciový zákon z roku 1947.

První čtyři LP, která jsme vydali, se od sebe velmi lišila: Křesťanské songy nazpívalo několik interpretů, jako Marta Kubišová, Jaroslav Hutka, Karel Kryl, manželé Svobodovi nebo Hana Zagorová. Jako druhé jsme vydali LP Tom a Jerry, kterého se prodalo asi 150 000 kusů, a třetí v pořadí byla osobně namluvená autobiografie pana kardinála Františka Tomáška Jsem na straně národa. V pořadí čtvrtá deska pak byl záznam mše, kterou sloužil papež Jan Pavel II. na pražské Letné. V sedm večer jsme natočili záznam, v deset byl střihnutý a ráno ve čtyři hodiny mi generální ředitel Gramofonových závodů v Loděnici, výjimečný člověk a vizionář Zdeněk Pelc, dal do ruky vylišovanou desku, se kterou jsem se hned rozjel na Pražský hrad do Arcibiskupského paláce, abych ji nechal předat papeži. Byl jsem na ni dost hrdý i proto, že

Pro mě bylo šokující, že černé desky zmizely ze světa snad během pouhých dvou týdnů a nastal čas CD.

na druhé straně byla těsně předtím natočená liturgická hudba Petra Ebena nebo Biblické písně Antonína Dvořáka, které nazpíval Peter Dvorský. Přiletěl kvůli tomu speciálně a nezištně z USA.

A stalo se neuvěřitelné, nakonec se mi podařilo tuto unikátní desku osobně předat samotnému Janu Pavlovi II.

Byli jste připraveni na příchod CD formátu?

Pro mě bylo šokující, že černé desky zmizely ze světa snad během pouhých dvou týdnů a nastal čas CD. Jakmile však bylo možné začít kopírovat céděčka, začal velký problém, který dnes graduje tím, jak se hudba kopíruje a stahuje z internetu zdarma. Samozřejmě spolupracujeme s iTunes a podobně, ale prodej CD, a to hlavně v kamenných krámech, je alarmující. Multisonic má žánrově velmi bohatý katalog, který sahá od klasické hudby přes folklor a dechovku až po duchovní hudbu, mluvené slovo (např. Miroslav Donutil) i hudbu populární (Hana Zagorová). Vysílali jsme také do klášterů a starých knihoven tým lidí, aby tam pátrali po zapomenutých, nikdy nevydaných partiturách, abychom je pak natočili a vydali, takže jsme majiteli i několika snímků jako světových

Foto: archiv Karla Vágnera

premiér (např. Jakuba Jana Ryby). Stan-
da Chmelík, který nedávno odešel do
muzikantského nebe, se skvěle staral
o sekci country a trampské muziky.
Vydali jsme také několik swingových
alb, jako Karla Hálu nebo Ladu Kerndla.
Obzvláště hrdý jsem na edici Jazz na
Hradě, což je vlastně přes sedmdesát
CD s nahrávkami koncertů českých
i zahraničních jazzových hvězd s takovými
jmény jako třeba Laco Déczi, Emil
Viklický, Štěpán Markovič, František
Uhlíř, Josef Vejvoda, Milan Svoboda
nebo Jiří Stivín. Ze zahraničních hvězd
třeba Hank Jones, George Mraz, Fran-
co Ambrosetti nebo Richie Cole.

Na jaké akce je zaměřena vaše umě- lecká agentura Multisonic?

Ta se věnuje především pořádání
různých jednorázových kulturních
událostí, od plesů přes velká firemní
setkání až po narozeninové večírky na
klíč, včetně dramaturgie, režie a tech-
niky. Troufnu si říct, že díky kontaktům
v zahraničí jsme v některých případech
a za přiměřený honorář schopni zajistit
na takové akce i požadovanou zahra-
niční hvězdu. ☒

Foto: archiv Karla Vágnera